

Dialog pe un singur nume

de Benone Burtescu

Îți lunecă privirile câte-odată în partea cealaltă!
Luneci și tu cu ele departe...
de parcă o singurătate ne-ar desparte.
Deși alături, mi se face frică și te strig,
Tu vii încet înapoi și iarăși suntem amândoi...
Și într-o clipă grădina dragostei se umple de anemone.
Fata mea!
Da Benone!

Alteori mi se pare că își strânge aripile pasărea iubirii
măiastră
Și mă cuprinde o tristețe sihastră,
De parcă bâjbâi prin mine
Ca niște amintiri printre ruine.
Nu scapă întrebărilor inimii de aș fugi oriîncotro.
Atunci te-ntreb disperat: mă mai iubești un pic?
Oho...

Desfid cuvântările savante, discursurile festive pline
de gesturi galante,
Îmi place statul de vorbă cuminte,
Îmi plac tăcerile dintre cele câteva cuvinte...
Și mai ales îmi place că tu,
Nu ai în suflet loc pentru NU.
Iar pentru DA,
Ai găsit mult mai frumos altceva,
Un fel de vorbă cerească ce doar pentru noi din slavă
se coborî.

Ihi...

Și a mai fost odată, când abia încercai drumul spre
mine să-l înveți
Că ai și pustiit lumea de frumuseți
Și le-ai bâlbâit într-o noapte într-un somn încurcat și
târziu
Vreau să știu, să știu , să știu...

Și-aștept să-mi întinzi o mână
Pentru a ieși din pulberea comună,
Măcar ca-ntr-o nocturnă de Chopin,
Să agățăm o clipă de eden,
Frumoși ca într-o pânză de Giorgione
Spre alte lumi desăvârșind minunea,
Fata mea...
Benone...